

povești
pe sîrmă
on line
stories

Trei Povești

care nu trebuiau să fie macabre, dar așa s-a nimerit să fie

Good Bye Georgia

Exorcismul

Vrăjitoarele

BRUMAR

autori:

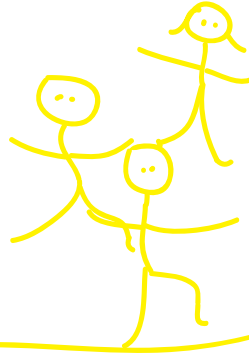
MARIA VAIPAN • DARIUS PAU • DENISA MALANCEA

ANDREEA-CLAUDIA POSTU • ALICIA ROBERTA HOCA VIRAG

TIMEA CICEU • MONI MORARU • CRISTI PETRUȘ

TEA HODIEANȚ • ALEX CHIRILĂ • SALAHHÉ

povești
pe sîrmă
online
stories

Editura
BRUMAR

Consiliul
Județean Timiș

*Acțiune cofinanțată
de Consiliul
Județean Timiș*

Trei Povestii

care nu trebuiau să fie macabre, dar așa s-a nimerit să fie

Good Bye Georgia

Exorcismul

Vrăjitoarele

**B
R
U
M
A
R**

autori:

MARIA VAIPAN • DARIUS PAU • DENISA MALANCEA

ANDREEA-CLAUDIA POSTU • ALICIA ROBERTA HOCA VIRAG

TIMEA CICEU • MONI MORARU • CRISTI PETRUȘ

TEA HODIEANȚ • ALEX CHIRILĂ

coordonator: Alina Guțuleac

POVESTEA 1

GOOD BYE GEORGIA

sau despre alegeri imposibile

Autori: Maria Vaipan
Denisa Malancea
Darius Pau

Ilustrații: picturi de Maria Vaipan

O casă îmbătrânită, acoperită de iederă, se odihnește între oraș și pădure. Pare părăsită dar în interior este plină de viață. Podul e cea mai nouă încăpere, prefăcut într-o mansardă cu puțin timp în urmă. În el zac cărți despre artă și istorie. Pereții sunt zugrăviți într-un alb murdar. Lumina soarelui pătrunde printr-un geam uzat, cade pe vinilul cu albumul *Nothing but the best* a lui Frank Sinatra, care stă așezat lângă pick-up-ul de pe biroul din lemn masiv. Dulapurile din cameră, ca două babe încremenite, emană un miros puternic de naftalină. Patul, cu cadrul de fier vechi de peste cincizeci de ani și cu salteaua posibil la fel de veche, scârțâie la cea mai mică atingere. Lângă el, bătrâna noptieră, cu vopseaua scorjită, servește ca suport pentru două lumânări parfumate lipite de lemn cu ceară topită. Aici locuiește Georgia.

Georgia are 16 ani și este elevă în clasa a 10-a și vicepreședinte la Liceul de Arte Plastice. Mama ei a murit când Georgia avea 9 ani. După moartea mamei sale, tatăl Georgiei a plecat în străinătate la muncă, așa că Georgia locuiește cu bunica sa. Are părul creț și roșcat ca o pajiște cu iarbă uscată în razele soarelui la apus. Când o privești în ochii săi căprui, calzi, pătrunzători și dulci îți aduci aminte de ciocolata caldă care te încălzește în zilele reci de iarnă.

Adoră să picteze, o ajută să se descarce. În general își pictează emoțiile, lucruri abstracte, dar cu o grămadă de înțelesuri. În timp ce pictează, ascultă muzică la pick-up-ul bunicii, de pe plăcile vechi, tot ale bunicii. Albumele ei preferate sunt *Ella and Louis*, cântat de Ella Fitzgerald și Louis Armstrong, *Nothing but the best* a lui Frank Sinatra și *Everybody loves somebody* de la Dean Martin.

Îi place să citească romane de dragoste, cărți despre arhitectura și istoria clădirilor, despre viața pictorilor și lucrările lor. În restul timpului, are grijă de bunica, care e bolnavă și nu se poate ridica din pat.

Iris este președinta consiliului de elevi al liceului de arte plastice, are 17 ani și este elevă în clasa a 11-a. Liceul ei e puțin destrămat, dar cu ajutor prietenei sale bune, Georgia, devine mai agreabil. Sunt cu atât mai apropiate cu cât fratele său, Ian, e pe cale să devină iubitul Georgiei, în mare parte datorită lui Iris. Iris are părul de culoarea șaten, dar și blond pe alături, are ochii mari și verzi și e mică de statură. Pasiunile ei sunt artele, pictatul și cântatul la pian. O preocupare constantă este organizarea de numeroase proteste și adunări legate de problemele adolescenților, în principal avorturile. Încearcă, și reușește, să motiveze oamenii, iar vorbitul în public pe subiecte taboo îi vine ca o mănășă.

Locuința lui Elon este un loc sumbru, plin de lucruri bizare: hârtii aruncate, laptopul de la muncă, pastile pentru insomnie și antidepresive adunate într-un morman iar apoi aruncate într-o banală cutie de prajituri, lumânări cu miros de cafea și iasomie, coșul de gunoi umplut de sticle, sticle și iarăși sticle de energizat și rom, duhnind a moarte, o mulțime de postere pe pereți, adunate de-a lungul timpului în care a fost medic, cazurile pacienților lui lăbărțate pe o impunătoare bucată de plută.

În toată casa se observă prezența unei pisici, prea puțin băgată în seamă, dovadă fiind zgârieturile lăsate de gheare care marchează canapeaua și noptiera.

Bucătăria este plină de baxuri întregi de cola și supă la plic. Pe lângă asta, aruncate, undeva la două pungi de piept de pui semipreparat. Nici urmă de legume sau fructe. Vase nespălate tronează în chiuvetă.

În dormitor se află o scrisoare. Avem să aflăm că este o scrisoare de rămas bun pentru aceasta lume tristă. Lângă ea, propriul dosar, marcat cu patru cuvinte „Depresie în stare acută”. Bărbatul pe care toată lumea îl cunoaște drept un simplu medic psihiatru, are la rîndul lui probleme mentale, asemenea pacienților lui, care agravaseră această stare prin relatările propriilor sentimente

Fizicul acestuia este unul tipic, e foarte înalt și foarte slab. Nu mănâncă foarte mult și nu își lucrează corpul. Pe de altă parte, e și foarte palid, probabil din cauza alimentației precare.

Elon a avut norocul de a găsi persoane apropiate. Dar, la fel de ușor pe cât le găsea, le și pierdea, așa că rămăsese un veșnic singuratic. Timpul și-l petrece în parte la muncă și la bibliotecă, citind.

De obicei, este cu moralul la pământ, dar îi place să discute, să dezbată și să ajungă la un consens cu persoanele din jurul lui. Consideră că este foarte important să îi cunoască bine pe cei din jur și, în același timp, pe cei pe care până acum nu a avut ocazia să îi întâlnească.

Uneori, chiar foarte des, alege să meargă în baruri, să se îmbete, iar apoi să ajungă acasă uitând de tot și de toate. Adesea se întâlnește cu persoane noi și creează legături pe care urmează să le piardă mai târziu.

Este genul de om foarte punctual și responsabil, activ și implicat, care încearcă mereu să își motiveze prietenii, dar uită de foarte multe ori de el însuși.

Sarcina

Georgia

Acum câteva săptămâni, Ian a început să îmi spună că vrea să ducem relația mai departe. Eu nu voiam să o facem atât de repede, dar am avut încredere în el și am acceptat. În urmă cu două săptămâni, am făcut-o neprotejat. El mi-a spus că totul e ok și că nu o să se întâmple nimic.

Astăzi am observat că mi-a întârziat menstruația cu mai mult de o săptămână, așa că am decis să fac un test de sarcină. Când am văzut că testul a ieșit pozitiv am simțit un gol în stomac, o frustrare, o dezamăgire față de mine și față de Ian. Mă gândesc numai la ce ar spune tata, Elon, Iris, la ce ar spune Ian, dacă ar vrea să păstrăm copilul sau dacă o să mă lase și nu o să mai aud vreodată de el. Nici eu nu știu ce o să fac, nu știu în cine să am încredere sau cui aș putea să îi spun. Singurul lucru pe care îl știu sigur este că vreau să păstrez copilul. Nu vreau să vină nimeni să îmi spună să fac avort.

Am decis că îi voi spune lui Elon, în momentul acesta el e singura persoană care simt că nu mă va judeca și în care aș putea să am încredere, plus că este singurul adult pe care aș putea să mă bazez și care ar putea să îmi ofere un sfat care m-ar putea ajuta.

Elon

Georgia e însărcinată. Oare ce parere are Iris? Ea sigur ar prefera ca Georgia să nu facă avort. Dar dacă tatăl copilului este chiar fratele ei? Ar avea în continuare aceeași părere? Bănuiesc că urmează să aflu.

Nici eu nu aş putea susține așa ceva. Ar putea avea consecințe devastatoare asupra ei, plus că ar putea crea o grămadă de remușcări. Faptul că sunt o mulțime de persoane care consideră avortul o crimă ar putea să o motiveze să nu încerce. Dar dacă ar fi mai bine? Consecințele pot fi devastatoare și în cazul contrar. Poate sunt eu nebun și am o percepție greșită.

Georgia nu are o familie în adevăratul sens al cuvântului, iar asta ar putea cauza o grămadă de alte probleme, nu ar avea cine să o ajute să aibă grijă de copil.

După cum îmi știu eu soarta și ghinionul, ar putea să se întâmple lucruri și mai grave decât un avort, moartea. Oare moartea e un lucru rău? E moartea ultimul pas din viața unui om? Ar trebui să-ți fie frică de moarte? Și dacă da, Georgia oare e pregătită pentru așa ceva?

Clar nu! Voi avea grijă ca totul să fie în regulă și toată lumea să fie bine, rămâne doar să vedem ce spune și Iris, poate ea are o perspectivă mai obiectivă asupra situației.

Voi încerca să vorbesc mai mult cu Georgia. O să discut și cu Iris, care îl cunoaște și pe băiat, ea poate îmi spune mai multe, băiatul e clar că nu e cine știe ce matur.

Poate că a forțat-o să facă asta, e absolut evident că nu e ceva ce Georgia, ea tot spune că nu e pregătită. Îmi și spunea la un moment dat că nu ar face un asemenea lucru, pentru că ea nu e pregătită și mai vrea să aștepte.

Trebuia să mă gândesc la asta cu ceva timp în urmă. Poate, doar poate, dacă aş fi fost mai implicat, aş fi ajutat-o şi în legătură cu tipul ăsta. În orice caz, voi fi eu acolo pentru ea, dacă până la urmă se decide să nască şi nu are cine altcineva să o ajute.

Iris

Georgia vrea să facă un copil! Eu nu sunt de acord cu lucrul acesta, mai ales că tatăl este chiar fratele meu, Ian. Chiar dacă pentru mine avortul este o decizie imorală, să iei viaţa unui copil nenăscut sub pretextul „că nu pot face faţă psihic” e absurd. Presupun că există şi situaţii în care copilul se poate naşte cu malformaţii sau cu un retard, sau în urma unui viol, cazuri în care, să zicem, avortul este mai acceptabil. Dar, în orice caz, ar trebui ca femeia să îşi asume consecinţele!

În acest caz, fiind vorba de fratele meu, de reputaţia mea ca preşedinte şi exemplu pentru ceilalţi adolescenţi, însă, nu pot accepta aşa ceva. Nici nu vreau să mă gândesc la Ian, este prea tânăr să devină tată. Şi apoi, ce vor spune părinţii, profesorii, lumea?

Iar Georgia! Ea a întrecut măsura. La vârsta de 16 ani să rămâi gravidă? După toate discursurile şi munca depusă de mine pentru prevenirea sarcinilor nedorite la o vârstă aşa fragedă, ea preferă să se culce cu fratele meu şi să mai şi rămână însărcinată? Cum a putut să se bage aşa în familia mea şi să strice tot ce am făcut împreună! Ce credibilitate vom mai avea în fata adolescenţilor acum? Să facă bine făcă bine să se gândească la tot ce poate strica şi să repare situaţia. Pentru că este doar vina ei. Voi vorbi şi cu Elon despre asta, trebuie convinşi amândoi.

Dragă Elon,

Nu știi ce urmează exact să se întâmple, prognozele medicilor par destul de sumbre. Am decis să dau naștere micuței mele Lili, chiar cu prețul vieții mele. Acesta e mesajul meu de adio.

Vreau să spun că îmi pare rău că te-am lăsat așa și că Lili nu va apuca să mă cunoască, îmi pare rău dacă te-am dezamăgit, dacă nu m-am ridicat la așteptările tale, dar vreau să îți și mulțumesc că m-ai susținut până la sfârșit.

Îți mulțumesc că ai fost lângă mine tot timpul și că ai vrut să îmi oferi ajutor și suport în decizia pe care am luat-o. Nu știi cum aș fi putut vreodată să trec prin această sarcină fără ajutorul tău. Îți mulțumesc și sunt atât de recunoscătoare că ai fost de acord să iei custodia și să o crești pe Lili. Știi că vei fi un tată minunat și că o să poți să-i oferi tot ce are și va avea nevoie.

Îmi pare rău că trebuie să îmi iau adio în acest mod și atât de repede, dar nu am de ales. Vreau să îi spui lui Lili că o iubesc și că voi fi tot timpul lângă ea și că îmi pare rău că nu am avut șansa să o cunosc. Dar mă bazez pe tine că vei crește cel mai minunat copil și că vei fi lângă ea orice ar fi.

Cu drag, Georgia

Elon

Am rămas singur. De fapt, cu micuța Lilli, care insistă să fie atât de asemănătoare cu mama sa. Sper ca măcar ea să aibă o viață normală alături de mine.

Mă voi simți mereu vinovat față de ea, poate este vina mea că Lili a fost născuta, poate că ar fi trebuit să nu o las. Dar nu era alegerea mea. Sper ca vom fi bine. Voi face totul ca micuța să trăiască mai mult, să aibă o viață frumoasă. Taică-su nu pare dispus o să ajute cu nimic. Până la urmă nu l-a interesat nici când Georgia a murit.

Viața continuă după moarte, dar durerea o să rămână cu mine mereu. Se pare că fac alegeri foarte proaste. Ar fi timpul să și învăț din greșelile astea.

Dar oare, este cu adevărat aceasta o greșală?

POVESTEA 2

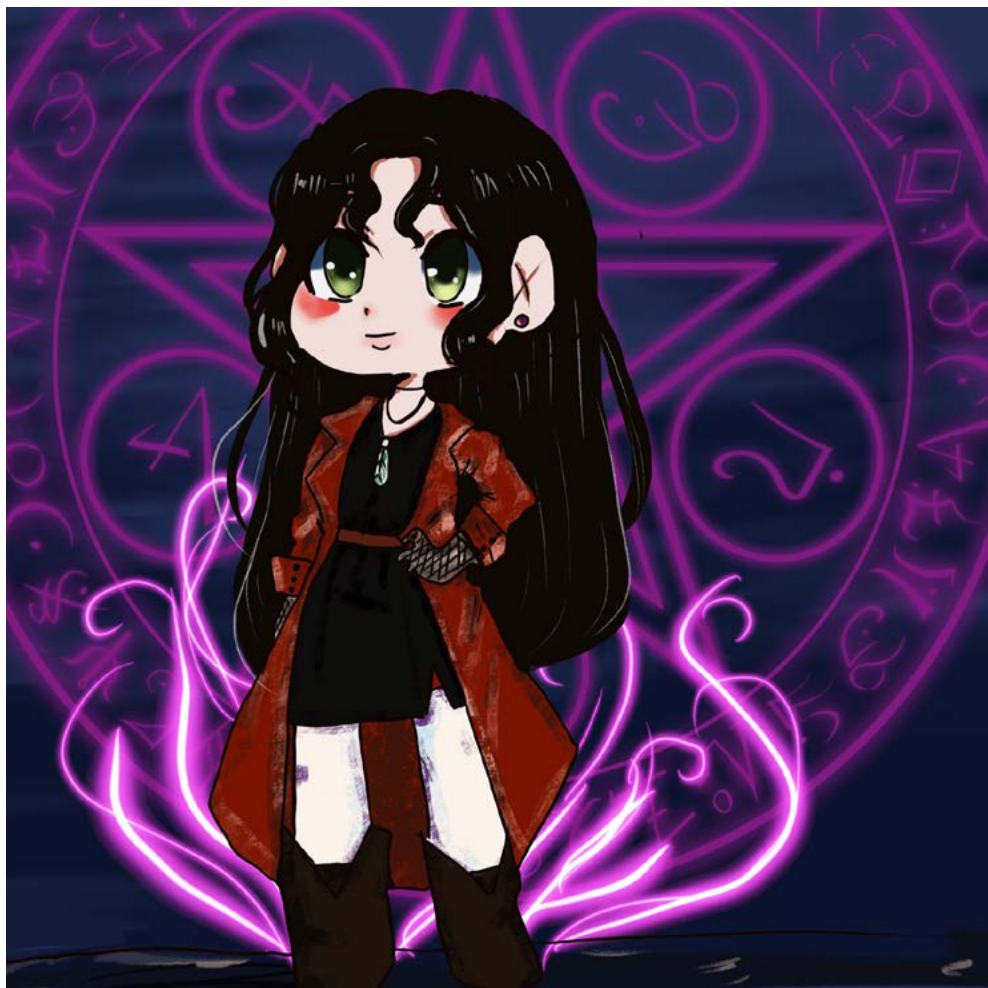

VRĂJITOARELE

sau despre cum să (nu) faci față bullying-ului

Autori: Andreea-Claudia Postu
Alicia Roberta Hoca Virag

Ilustrații: Alicia Roberta Hoca Virag

Amelie Paige

Eu sunt Amelie Paige, am 15 ani. Nu sunt atât de vorbăreț, dar sunt extrem de hotărâtă și devotată când vine vorba de pasiunile personale.

Din exterior, datorită faptului că nu sunt cea mai sociabilă persoană, s-ar putea crede că sunt timidă sau nu am nimic de spus, ceea ce dovedește fals odată ce încep să vorbesc (ceea ce bineînțeles nu este fără motiv): nu ezit să-mi asum riscuri și ascund secrete pe care doar o categorie selectă de oameni le poate înțelege.

Secretele pe care le ascund sunt legate de ceea ce este de neînțeles pentru majoritatea, foarte folositor pe de altă parte: pot practica magie. Ce fel de magie? Majoritatea tipurilor, deoarece îmi petrec timpul liber învățând și încercând lucruri noi, așa că am un nivel minim spre mediu când vine vorba de aproape orice. Aproape orice deoarece nu sunt destul de experimentată pentru a practica necromanție. Totuși, pot spune că am cunoștințe mai avansate la poțiuni (care se bazează pe combinații de plante, împreună cu alchimie), la care am devenit mai bună din dorința de a ajuta animalele rănite de pe stradă sau de a vindeca în general răni în timp scurt, și divinație, adică citiri în cărți de tarot, flăcări sau ceară, cu ajutorul căreia, dacă ești îndeajuns de experimentat, poți vorbi cu spiritele sau deitățile, sau să le simți prezența.

Prima oară când am descoperit asemenea subiecte a fost când aveam în jur de 10 ani și găsisem în biblioteca școlii o carte despre magie de bucătărie, adică magie în care sunt folosite ingrediente prezente în bucătăria oricui. Asta în timp ce căutam orice carte, cât mai mică, pe care să o termin repede, deoarece mama mă punea să citesc o

carte săptămânal. Totul părea așa de interesant, iar cu cât citeam mai mult, cu atât eram mai atrasă și cu atât mai mult îmi doream să învăț și mai multe. Iar după o vreme am și început să încerc să practic ceea ce scria acolo. Părea să funcționeze!

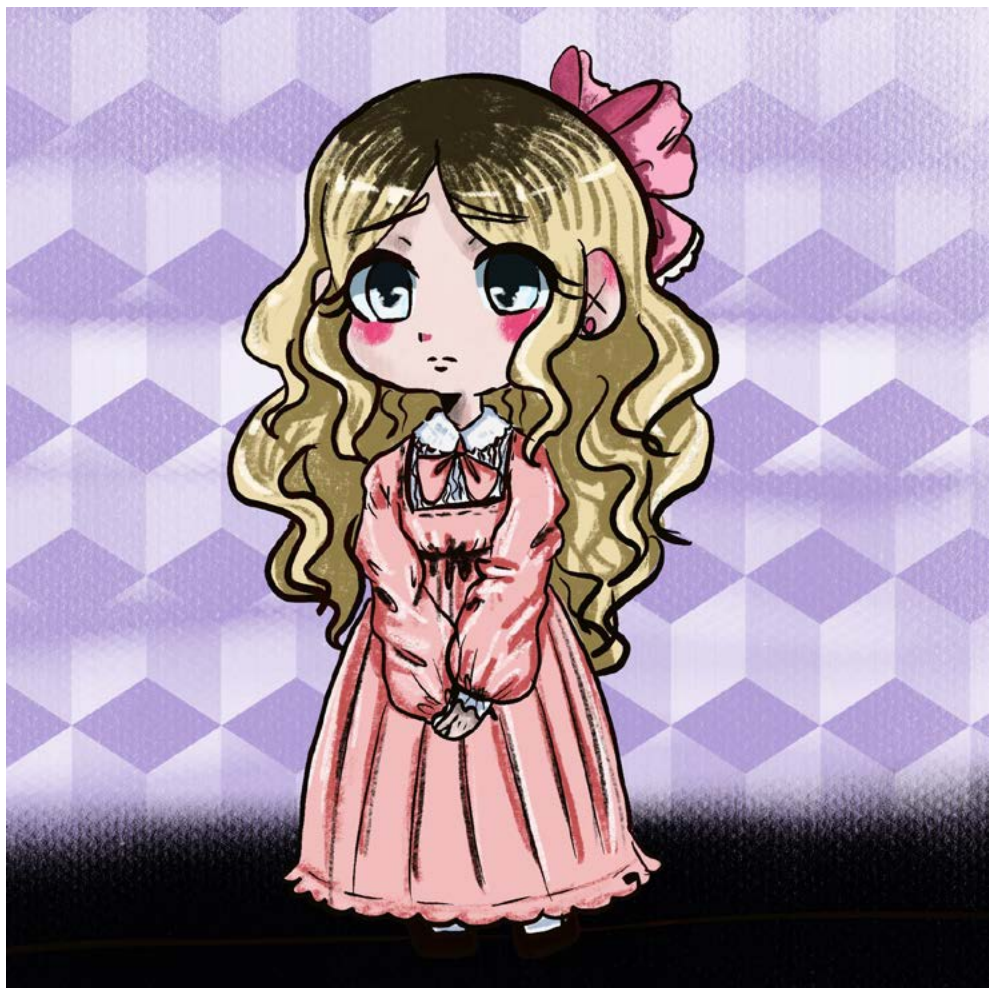
Mă deranjează și în ziua de astăzi că, odată ce am fost prinsă de către părinți, au început să îmi jignească pasiunea și să încerce să mă facă să mă opresc. Asta a fost și ceea ce m-a făcut să iau parte sau, mai bine spus, să creez incidentul pe care îl regret și în ziua de astăzi: mama și tata se certau, când aveam 14 ani, ceea ce îmi rănea sufletelul de „aproape adolescent” cum îmi plăcea să mă numesc atunci. Eram speriată și confuză deoarece nici nu înțelegeam de ce țipau atât unul la altul. Următorul lucru pe care îl văd este mama înfingând cuțitul, pe care îl ținea în mână, în masă pentru a-l amenința pe tata. Pe deasupra, mai avusesem și o zi proastă la școală așa că spaima i-a pus capac! M-am dus între ei și am țipat „Vreți să vedeți că ceea ce îmi place să fac, de mai bine de un an, nu este inutil? Pofiți aici!” iar următorul lucru pe care îl văd sunt ei doi, micuți, la picioarele mele. Micuți la propriu, pentru că îi micșorasem.

M-am panicat, iar primul gând a fost că urma să ne viziteze bunica și nu aveam cum să-i explic asta, așa că mi-am luat părinții, i-am pus într-o cutie de bijuterii, am luat ghiozdanul și am fugit înspre o casă abandonată, pe lângă care obișnuiam să mă joc înainte ca prietena mea din copilărie să se mute din oraș. I-am lăsat pe masa din bucatăria prăfuită, apoi mi-am căutat prin cărți o vrajă care să mă ajute să-mi schimb culoarea ochiilor, apoi mi-am făcut o poțiune care să-mi îndrepte părul și una care să îl

facă negru (fusesem blondă cu părul ondulat). Odată ce am terminat cu schimbarea, pentru a nu fi recunoscută, am făcut mai multe drumuri ca să îmi mut lucrurile mai prețioase, precum chitara electrică sau cărțile și alte șucrușoare. În următoarele zile am aranjat și curățat locul în care urma să trăiesc de acum încolo.

Spre norocul meu, incidentul a avut loc exact după ce am terminat generala, iar la liceu nu m-ar fi recunoscut nimeni, așa că nu aveam de ce să mă îngrijorez când venea vorba de colegi, deși oricum nu prea socializam cu ei.

Pe scurt, firea mea impulsivă m-a adus unde sunt acum: trăiesc singură, în afara orașului, iar lucrurile pe care le fac zilnic sunt să îmi fac temele și să învăț, să practic magie și să cânt la chitară, pentru a-mi exterioriza sentimentele. Dacă vrei să practici magie, trebuie să nu ții în tine, deoarece nu trebuie să te lași influențat de sentimentele negative. Am învățat asta pe pielea mea, din păcate). Într-adevăr, incidentul a avut loc și viața mi s-a schimbat drastic. Dar nu simt lipsa a ceea ce obișnuia să fie cândva, ba dimpotrivă îmi place și mai mult viața de acum, deoarece pot practica câtă magie vreau.

Ema Welson

Eu sunt Ema Welson. Am 12 ani și imi plac muuult animalele. Eu nu am animale. Îmi doresc un câțel, dar Hugo nu mă lasă, zice că nu-s destul de responsabilă, ca să pot avea grijă de el. Îmi place să desenez. Cel mai mult îmi place să-l desenez pe Hugo, cel mai bun prieten al meu și toată familia pe care care o mai am. El mă face să mă simt în siguranță de fiecare dată când mă mângâie pe cap sau când îmi zâmbește. E fratele mai mare, pe care nu l-am avut niciodată.

Părinții mei au murit acum mult timp, într-un accident de mașină. Nu mai tin minte cum arătau, din păcate, dar le aud și acum vocile blânde, mereu pline de glume. Îmi amintesc cum îmi cântau cântece caraghioase. Mi-e dor de ei, uneori, dar nu-i nimic, acum îl am pe Hugo.

Locuiesc într-o casă mare, cu Hugo și prietenii săi. Backneck Lady este cam înfricoșătoare. De obicei mă vizitează noaptea și nu zice nimic. Pe Picioare Lungi nu pot să-l văd la față, îi văd doar picioarele. Apoi, numărul 106. Are codul scris pe față. Nu știu ce înseamnă. De obicei, mănâncă mult, dacă îi lași prăjituri. E important să nu uiți să-i dai, pentru că se enervează repede. Hugo e cel mai tare! Mă sprijină și facem năzbâtii mereu.

Unii copii de la școală își bat joc de mine, mă trag de păr, îmi rup hainele și... tot felul de lucruri oribile. Dar Hugo e aici pentru mine și mă susține mereu. Îmi zice ce să fac. Ideile lui sunt cam îngrijorătoare. Dar are dreptate! ei merită să sufere, cum sufăr și eu.

Știu că Hugo nu o să mă părăsească niciodată. Așa îmi zice mereu, că vom fi mereu împreună, chiar și după moarte. Îmi iubesc familia mea cea nouă. Deși, uneori, mă simt foarte singură.

Întâlnirea

Amelie

O pisică ce stă prin zonă mă linge pe față, așa că mă întorc pe partea cealaltă, să văd cât este ceasul. Din fericire, mai am două ore până la începerea școlii, așa că pot să mă trezesc în liniște și să îmi beau ceaiul de dimineață pentru a ma relaxa.

Odată ce mi-am terminat rutina de dimineață, dar și de repetat pentru ziua respectivă, îmi iau ghiozdanul și încep să merg înspre școală, bucurându-mă de aerul rece al dimineții, combinat cu mireasma brumei proaspete de toamnă.

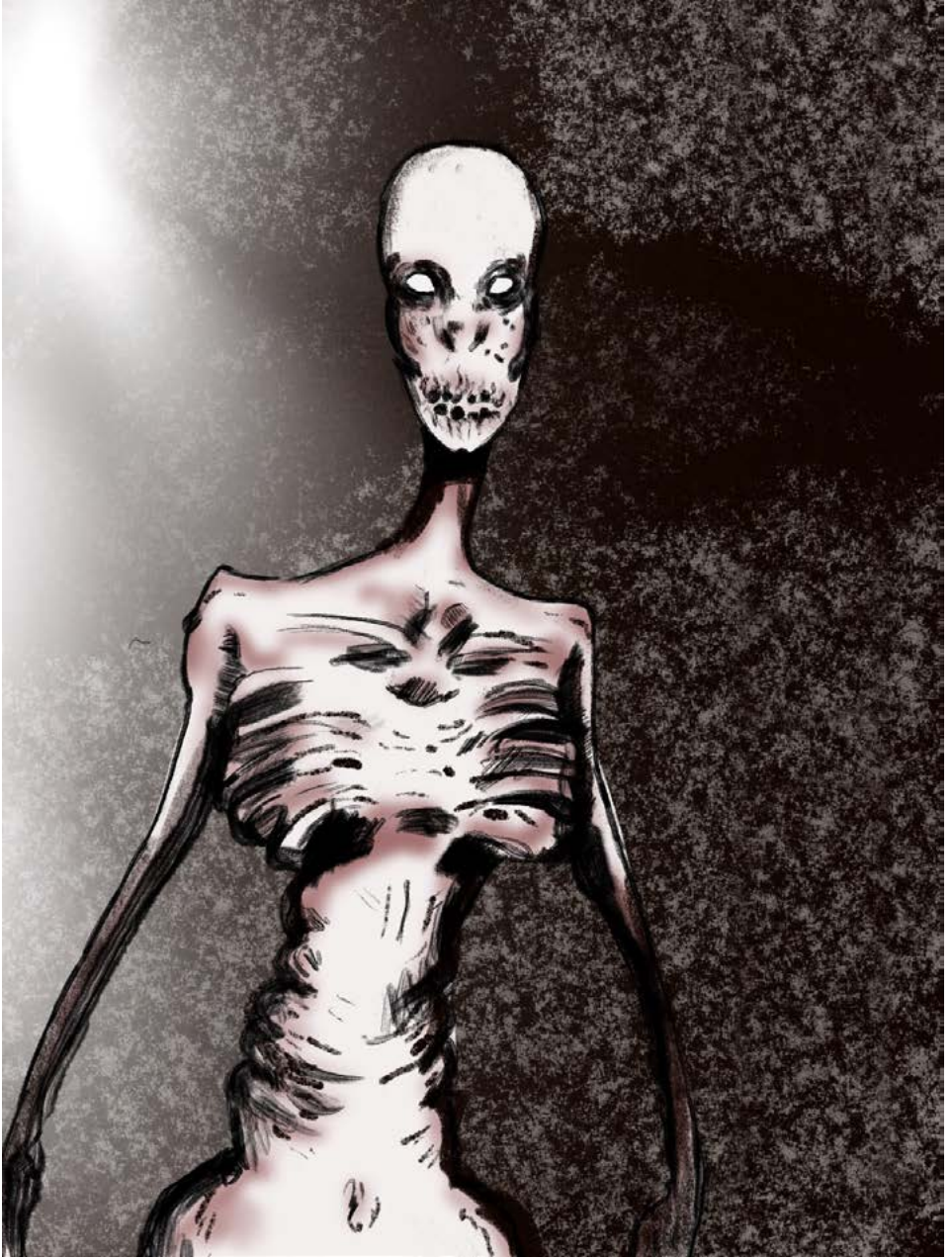
Ajung în fața școlii, apoi intru în crezătoare. Cum altcumva, considerând ca sunt printre primii elevi premiați pe școală și am premii și la concursuri? Merg cu pați grijulii pe holuri și mai salut câte o persoană, care îmi este colegă sau pe care am mai ajutat-o în decursul anului trecut. Totuși, uitându-mă în jur, îmi sare în evidență o energie puternică în jurul unei fete pe care nu am mai văzut-o până acum.

Fata poartă o rochie roz pal, cu mâneci lungi, bufante, cu un guler alb de dantelă. Se asorta cu părul auriu, care îi pica, asemenea unor valuri liniștite, pe umerii firavi, aceasta făcând-o să pară ca o păpușă de porțelan abia scoasă

din cutie. Mă apropie de ea și observ că are niște ochi albaștri care, pe lângă inocență, par să ascundă secrete și sugerează, într-un mod subtil și delicat, firimituri de teamă și singurătate. Ceea ce m-a atras la ea este energia puternică pe care o emană. O energie pe care am mai simțit-o când am reușit să îl înfurii pe Ares într-un ritual de divinare și care a durat o vreme până să scap de ea. Asemenea energie puternică îmi dă fiori pe șira spinării și mă face să simt și curiozitate, pe lângă frica ușoară.

Trec de ea și încep să mă întreb dacă chiar ascunde ceva oceanul din ochii ei sau dacă este mai mult decât o problemă uzuală în spatele fricii scufundate în el. Cu cât mai multe întrebări îmi pun, cu atât mai adânc mă pierd în propriile gânduri și mă deconectez de la realitatea în care mă aflu.

„Hei!” mă scoate din transa o voce feminină, firavă. Mă întorc precaut și în fața ochilor o văd chiar pe fata care mi-a atras atenția, pe a cărei față se află o expresie prietenoasă și primitoare, dar tot cu tendințe ușoare de griji.

Hugo

Emma

Drumul mereu pare așa de scurt, deși e un drum destul de lung. Dar vorbesc cu Hugo, și ajungem repede la școală.

Hugo a țintit o persoană cu ochii și mi-a zis că e vrăjitoare, după broșa pe care o avea pe piept. Era o fată cu păr lung, negru și ochi verzi strălucitori, așa că mi-am făcut curaj și m-am dus la ea. I-am zis numele meu și am întrebat-o dacă e vrăjitoare. Ea mi-a zis că da, iar eu i-am zis că pot vedea spirite. Ma bucur să știu că nu-s singura diferită în școala asta. Desigur, ea e vrăjitoare, iar eu văd spirite, dar mă bucur că nu-s singură.

Am început să vorbim destul de des, când ne întâlnim pe holul școlii. Este o fată de treabă și mă învață cum să mă apăr de colegii mei cei răi.

Lui Hugo nu-i place de ea. El zice ca Amelie ar vrea să ne despartă și că îmi vrea răul. Însă, pentru prima oară, l-am ignorat și cred că nu o să regret asta. În sfârșit am un om, ca și mine, nu un spirit, un prieten adevărat. Sper ca prietenia noastră să dureze. E foarte de treabă, e drăguță cu mine și avem multe lucruri în comun.

Cu magia ei poate să facă tot felul de lucruri incredibile. Am aflat multe despre magie și cum pot să mă apăr de agresorii mei.

Privite din afară, Ema și Amelie par două fetițe cuminți care se joacă. Însă jocul nu este unul obișnuit. Amelie fierbe licori bizare pe aragaz iar Ema înșiră păpuși fără cap, cu ochii scoși sau membrele rupte. În sufletul lor stă amintirea unor crime, reale sau imaginare. Crime cu care par împăcate, sunt doar consecința tratamentului inuman la care ambele au fost supuse. Abuz cu nume de prăjitură, „bullying”.

Până să se cunoască, Ema și Amelie nu aveau, cu adevărat pe nimeni. Copii le priveau ca pe niște ciudate, neînțelegând natura lor cu adevărat specială. Ființelor mici le e frică de orice e diferit, vor să elimine orice nu înțeleg. Adulții, cu nimic mai breji, incapabili să explice natura diversității pentru că n-o înțeleg nici ei prea bine.

Singurătatea există printre copii, printre tineri, neînțeleși, neîntrebați, fără manual de utilizare.

Problemele celor două cu lumea n-au dispărut odată cu întâlnirea lor. Însă, împreună, au descoperit, e mai ușor să treci prin toate. O concluzie la care n-ar trebui să ajungă niciun copil, căruia adulții din jur îi sunt datori să-l ocrotească, să-i ofere sprijin și resurse. Dezamăgiți de părinți, profesori și autorități, cele două și-au găsit sprijin una în cealaltă.

Hugo și celelate spirite au fost alungați. Licorile din cazane au luat aromă de lămâie și mentă. Zâmbetele pierdute s-au reîntors pe fețele de unde plecaseră.

În sufletul lor nu va fi niciodată cu adevărat liniște. Zbuciumul, câștigat cu greu, le va împinge spre alți oropsiți, pe care îi vor ocroti, ca două zâne bune, de acum înainte.

Emma

Cred că în lume sunt mulți oameni cu măști pe față care ți se arată și îți zic că te iubesc sau țin la tine, când de fapt este o relație toxică. Nu îți dai seama că e toxică și așa rămâi în ea mult timp, rănind oameni fără să-ți dai seama. E important să ai un prieten adevărat lângă tine, care să te ajute să vezi adevărata lor față. E greu să-ți faci prieteni. Uneori, acea persoana e rea și, la un moment dat, îți dai seama. Când ai probleme, mereu poți să le rezolvi într-un mai multe moduri. Nu trebuie să fii violent sau tăcut. Trebuie să ții piept. Sper că, cine va mai trece prin ce am trecut eu să găsească un prieten adevărat, să îl ajute să vadă viața altfel, nu cu ură, ci cu alți ochi.

Am scapat de Hugo. Amelie m-a ajutat să văd ca e un spirit rău și am rupt legătura cu el. Mă simt mai ușurată, mai plină de viață și mult mai fericită. Am mai mulți prieteni și am scăpat de bullying.

Cred că poți să-i zici final fericit.

Amelie

Mă frustrează la culme faptul că nu ni se respectă drepturile, în primul rând de către profesori, care ar trebui să ne fie modele în viață. În decursul orelor, am întâmpinat batjocuri subtile, amenințări precum „nimeni nu ia 10 la ora mea” sau „vă dau și mai greu” sau „dacă nu vă faceți tema. va dau puncte în minus la lucrare”, ultima frază părându-mi-se execrabilă, deoarece nu ai cum să notezi pe cineva mai puțin decât a făcut într-o lucrare scrisă. Mă frustrează faptul că suntem punctați în minus la răspunsuri orale pentru că avem defecte de vorbire, sau pentru că nu vorbim îndeajuns de tare.

Am avut experiențe în generală în care exista elevul preferat din clasă, de obicei un elev exemplar, care tocea cuvânt cu cuvânt fiecare lecție. În ciuda faptului că nu făceam același lucru, mulți dintre noi erau mai buni decât elevul favorizat la o materie sau alta.

Mi s-a trecut o notă de 3 pe o temă nefăcută, ceea ce este ilegal. În drepturile elevului, există un articol în care se menționează că elevul nu poate fi notat pe teme sau pe modul de prezentare la clasă, ci doar pe răspunsurile date, fie scris, fie oral. Pe urmă, când au venit părinții la școală, mi s-a luat caietul meu și al celui elev preferat, în mijlocul orei, de către profesoară, pentru a compara cum îmi scriu eu lecțiile și cum și le scrie respectivul. Ceea ce este, din nu, ilegal. Culmea e că eu aveam note mult mai mari și rezultate la olimpiade mai bune decât cele ale elevului respectiv.

Când vine vorba de ceilalți elevi, mă deranjează mentalitatea aceea batjocoritoare și critică față de indivizii cu o anumită stare socială sau financiară, etnie, sex, gen, religie, orientare sexuală, valori morale diferite. Am fost martoră la cazuri în care persoana respectivă era batjocorită pentru simplul fapt că învăța, în liceu.

În generală, doar pentru că nu îmi știam colegii de la grădiniță, am fost marginalizată și, fiind o fire justițiară, nici nu am stat niciodată în banca mea, lucru din care a rezultat bătaie. Și în primară existau elevi favorizați, dar nu pe competențe, ci pe cadouri de sărbători. Mergeam la învățătoare să reclam că am fost bătută și mi se râdea în față, făcându-mă să mă simt complet singură. Fiind împinsă, într-o zi, în tablă, m-am zgâriat pe braț. Mai am semne vizibile și în prezent.

În generală batjocura a continuat până la sfârșitul clasei a opta, când îmi făcusem un mic grup de prieteni, care mă apăra ocazional, dar până și în grupul ăla au existat batjocuri pentru aspect sau competențe școlare bune.

În concluzie, pe lângă că există răutate printre elevi, mai sunt și profesori care agrează elevi, profesori care se lasă cumpărați și profesori indiferenți, așa că, dacă ajungi să fi marginalizat, nu prea ai căi de scăpare, nu poți avea parte de compătimire sau bunătate din partea sistemului. Ajută, într-adevăr, un prieten care să îți fie alături, dar nu avem toți norocul să găsim pe cineva la momentul potrivit.

POVESTEA 3

EXORCISMUL

sau despre coincidențe nefaste

Autori: Timea Ciceu
Moni Moraru
Cristi Petruș
Tea Hodieanț
Alex Chirilă

Ilustrații: n-avem

septembrie 2018

Cluj

JURNAL PARANORMAL

**CERCURI
EXTRATERESTRE**
în lanul cu porumb
lângă pădurea
Hoia Baci

mărturie ȘOCANTĂ
nevasta mea e
vampiroaică!!!

**crimă sau
EXORCIZARE FATALĂ**
la Ocoșelu!!

SUPER OFERTĂ
de la Lidl
cumperi doi pui
plătești doar unu!

Octombrie 2020

Totul a început de la o bucată de brânză învelită într-o foaie de ziar. În mod normal, o asemenea plească n-ar produce cine știe ce reverberații, probabil ar fi devenit o mâncare de macaroane sau un aperitiv gustos. Mă rog, brânza a și devenit nimic mai mult. Însă bucata de ziar și recipientul bucății de brânză ajuseseră pe mâna unui reporter de investigații. Articolul din ziar i-a atras atenția din mai multe motive...

August 2018

Satul Ocoșelu este un sat din sat din marginea Clujului. Nu se remarcă prin absolut nimic.

În sat, intri pe un drum județean, nici măcar național. Intri și ieși îndată, căci drumul județean a fost deviat cândva pentru a trece pe acolo, nici măcar nu se află pe strada principală, ci undeva la est. Legătura cu modernitatea a fost adăugată ca un apendice.

Mai important în Ocoșelu este distanța dintre locurile cu greutate ale satului. De la primărie, singura aflată la drumul mare, mergi cale de 10 minute și ajungi la gară, spre vest. Gară este mult spus. De fapt, rangul său este de haltă, iar pe acolo nu trec decât câteva trenuri pe zi; majoritatea marfare.

Gara e dotată, desigur, cu un birt vizavi. O adevărată instituție locală, birtul „La Găina Beată” este locul de întâlnire principal al foarte multor personaje din sat, indiferent că sunt clienți vechi, sau doar alte persoane în căutarea clienților. Este un punct de reper, pur și simplu.

Demn de menționat este că, deși o comunitate mică și închisă, Ocoșelu nu este un sat mort. Oamenii își duc viețile acolo precum străbunii lor, netulburați, și dezinteresați de a pleca. Dovadă stă faptul că există nu una, ci două comunități religioase, a căror credință se manifestă prin prezența bisericilor aferente. Pe de-o parte, biserica ortodoxă, veche, din lemn, cu hramul „Sf. Gheorghe”. Pe de altă parte, biserica pentecostală Elim.

Ochiul atent al sociologului ar putea să remarce că satul este mărginit în vest de liziera pădurii, un hotar de netrecut. Tot acolo, înspre margine, locuiește și preotul ortodox, părintele Sebastian. Oare am putea spune că trăia cumva separat de restul comunității? Poate pentru liniște spirituală, poate din lipsă de atașament față de localnici, poate o simplă coincidență. Oricum, nu contează. Chiar și casa aceasta este la mică distanță de mers pe jos față de vatra satului.

În orice zi am alege să privim, viața obștii este liniștită. Totul curge lin, calm și neabătut, precum curgerea pârâului ce mărginește și el locul. Dar nimic nu rămâne liniștit și neschimbat pe vecie.

Acolo își avea parohia părintele Sebastian. În buletin, Sebastian Nistor. Pentru enoriașii săi, părintele Sebastian și atât.

Primul lucru pe care îl remarci este fizicul. Un om zvelt, cu față alungită și alură plăcută. Barbă și păr destul de lungi, dar nu neângrijite. O sutană curată și nu chiar ponosită. Înalt, cu ochii ușor înfundați în orbite.

Un om la vârsta a doua, oarecum tânăr, însă clar fără aerul tineresc al proaspăt-absolvenților de seminar. A trecut

prin câte ceva în viață. Un personaj la care sătenii apelează lesne, fără mare rușinare sau teamă, ușor de abordat, impunător poate doar prin rolul său spiritual.

Și totuși, sunt lucruri care rămân ascunse, deși totul pare a fi la vedere. Casa părintelui, lipsită de zorzoane și simplă ca o chilie, nu își dezvăluie secretele oricărui privitor. La o examinare atentă, se găsesc idiosincrazii care ar putea intriga. Spre exemplu, cărțile ținute într-o ladă încuiată, cu titluri și tematici care nici pe departe nu se rezumă la lucruri spirituale.

Dar toate aceste lucruri vor rămâne mistere, cel puțin pentru o perioadă. Mult mai la îndemână este să aflăm cum este el privit între oameni, iar aceștia nu se sfiesc deloc din a povesti. Îl respectă și îl privesc ca pe un adevărat păstor. Mulți își amintesc încă de modul aproape șiret cum i-a „păcălit” să se împace în urma vreunui conflict, deși cearta ajunsese la cuțite. Se pare că era ceva în prezența părintelui, un soi de a vorbi, un mod de a-și alege cuvintele și de a da trup ideilor, care făcea oamenii să îl asculte și să se încreadă în el.

O putere care, cum s-ar spune, trebuie mânăuită cu atenție.

Sebastian

În dimineața aceea fatidică n-am simțit nimic. Îți spun, pentru că-mi amintesc încă de pajiștea luminoasă și de lumina lăptoasă pe care le-am văzut la trezire. Chiar mă gândeam „asta va fi o zi ca oricare alta”.

Lucrurile s-au schimbat la prânz, când am coborât spre magazin să-mi iau de-ale gurii, plecând flămând ca un lup din casă. Treci pe lângă oameni și îi vezi întunecați, ca și cum li se sparie gândul la ceva nenumit încă. Asta am simțit mergând pe uliță, privind la fețele oamenilor ce-și munceau grădinile.

Doar că nu știam exact ce încercare spirituală mi se pregătește. Nu era nimic anume, o spaimă vagă pe care dacă i-aș fi întrebat de unde-o au, ar fi rămas mirați.

Furtuna a venit abia pe la orele amiezii, când nea Mărin, vărul doamnei Maria, a început să mă caute disperat prin sat. Maria fusese bolnavă și slăbită de tot felul de răceli stranii, da. Dar, chiar așa...

Nea Mărin a dat buzna pe poarta bisericii pe la amiază, strigând din toți bojocii la mine să ies, aproape înnebunit de panică. Era ca o furtună adunată într-o singură persoană. Era ca apucat! L-am calmat cum și cât am putut, suficient să aflui că Maria stă de ceasuri bune în camera ei și horcăie, dă ochii peste cap, iar alteori se ridică și umblă tălâmb prin casă. Am simțit atunci ceva pe suflet, ca o fluturare de aripi negre. Am stat în cumpănă dacă să merg la ei sau să îl pun pe om s-o aducă. Regret că n-am ales să merg eu, însă Ceva, sau Cineva, mi-a șoptit să fac altminteri.

Mi-am încredințat toată nădejdea în Domnul. Am intuit – nu! am știut – că trebuie să îi fac exorcizare. Am știut că era posedată!

Ce pot spune? Nea Mărin a vrut sincer s-o aducă pe doamna, târâș, de păr, cu forța, dar se pare că s-a împotrivit din toate puterile. Abia a scos-o pe poartă și a turbat, zbuciumându-se ca o haită de câini agitați.

Asta a fost o problemă. Sătenii văzând chinul și zbuciumul ei, au sărit să ajute. Era deja amiază, iar femeia cine știe în ce cazne își dusese ziua. Iar oamenii, știți cum sunt. Au pus mâna să ajute, cu mâinile lor ca lopețile, ba unii poate și ușor abțiguiți deja. Și s-a și format un soi de alai spre biserică, ba cu cei ce ajutau, ba cu gură-cască.

Când a dat buzna o gloată întregă, mi-am făcut cruce și mi-am încredințat sufletul Domnului. Nu am eu atâta har...

Octombrie 2020

Ce este cert este că o persoană a murit. Pentru doamna Maria Apostu a fost o moarte crudă, rea și poate complet evitabilă.

Tot ce se poate face este să aflăm de ce s-a întâmplat acest lucru, să analizăm cauzele, să urmărim faptele, și poate astfel să plantăm sămburii ce vor înflori în metode de prevenire în viitor.

Iată, trecerea timpului ne-a oferit perspectiva necesară pentru a putea judeca lucrurile puțin mai limpede. Cei cinci făptași au trecut prin furcile caudine ale sistemului judiciar, filmul evenimentelor a fost expus public, iar fiecare a avut ocazia să își prezinte perspectiva asupra celor întâmplate.

Ce se poate asambla din aceste bucăți?

Să îl analizăm pe părintele Sebastian, acela despre care s-ar fi putut spune, pe bună dreptate, că a fost capul răutăților. Am reușit să dăm de urma lui, lucru deloc ușor. Acesta trăiește astăzi la o mănăstire pe care nu am primit permisiunea să o numim, sub un nume monahal nou.

Ce consideră Sebastian despre drama la care a participat în rol principal? Ne este greu să formulăm, căci vorbele acestuia sunt alunecoase. Se consideră vinovat de moartea enoriașei. Dar consideră că a făcut totuși ce trebuia „în context”. Dar n-a ieșit ce trebuia. A fost bună decizia spirituală de a continua o slujbă pe o persoană mai mult moartă decât vie. Dar nu a fost bună decizia medicală de a nu acorda primul ajutor. Acestea sunt cuvintele lui, pe care le auzim, dar pe care ne este greu să le înțelegem.

De fapt, poate de aceasta este acest caz unul de importanță națională. Oamenii au crezuri și au convingeri religioase foarte bine înrădăcinate, care apoi se propagă și se îtesc în cele mai neașteptate locuri. Părintele se roagă zi de zi pentru iertarea păcatelor pe care le-a făcut, și pare că se căiește sincer pentru ce a făcut. Însă nu își pune întrebări fundamentale, spre exemplu de ce a ales să facă o slujbă de exorcizare în loc să cheme o ambulanță de la bun început. Nici nu își explică cum a decis grupul că trebuie doamna Maria să fie readusă la biserică. Totul a avut sens în contextul religios. Poate din acest motiv a și primit doar pedeapsă cu suspendare din partea tribunalului lumesc.

Toți ceilalți participanți la această dramă declară lucruri similare. S-au lăsat duși de val. Situația extraordinară în care s-au trezit aruncați le-a pus literalmente ochelari de cal

pe ochi și pe minte. Să ne întoarcem privirea spre ceilalți patru eroi antagonici ai poveștii noastre.

Cizin Lopez era un tânăr înalt, brunet, cu ochii verzi și o barbă „de trei zile”, o apariție athletică și atrăgătoare pentru femei. Originar din Mexic, avea tenul măsliniu și fața ovală, cu o aluniță pe pometele stâng. Când zâmbea, buzele cărnoase dezvăluiau un set de dinți ireal de albi. Alesese să meargă la facultate în Helsinki, mai apoi mutându-se în Laappernanta. Pasionat de antropologie, istorie și geografie, făcea des călătorii în locații exotice. Dezvoltase o curiozitate pentru paranormal, deci Pădurea Bântuită de la Hoia Baciuc era un „must”, mai ales că România îi atrăsese atenția prin prisma istoriei sângeroase și legendele cu Dracula.

Naicul Tep, 32 ani, 1,75 cm, 80 kg, ochi albaștri, șaten. Semne particulare: 3 tatuaje mici pe piept, alte 2 pe mâna dreaptă și unul mare, care îi acopera tot spatele. Fără obligații. Avea o personalitate dependentă, de sex, de droguri, se temea de angajamente, era secretos, spontan, ura regulile și controlul, locuise în 5 orașe diferite din Europa. Pe deasupra, era vegetarian, iubea sportul și fotografia. În urma cu 2 ani suferise o criză existențială, iar de atunci traia viața fără scop, realizând că nu există așa ceva. Avea nevoie constantă de stimulare, de ceva care să îi mențină interesul aprins pentru moment, se plictisea repede.

Șei era o fată care își găsisese raționamentul de a fi din a împărtași. Nu își găsea niciodată locul, călătorea încontinuu și își motiva lipsa de stabilitate prin documentarea a tot ce experimenta. Vlogul ei ajunsese faimos, pentru că nu se dădea la o parte să încerce cele mai bizare și periculoase situații. Vizitase locurile cele mai exotice și mai provocatoare

pe care putuse să le găsească. Trăia la limită și financiar, toți banii câștigați se duceau pe aparatură, așa că nu se îngrijea prea mult de confortul personal. Povestea o prinde într-o perioadă în care călătorea pe marfare și pescuia experiențe din mers.

Silviu era un băiat. Deși ajunsese la o vârstă la care alții se considerau bărbați și chiar își întemeiau familii, Silviu locuia încă cu mama lui. Camera, hainele, însăși viața lui erau impregnate de parfumul ei ieftinicios. Să-l fi întrebat pe Silviu dacă își iubește mama, ar fi răspuns afirmativ, fără să se gândească. Existența lui era atât de legată de a ei, încât nu se gândise niciodată cu adevărat la ea, așa cum nu ne gândim niciodată la un picior, sau la un deget. Neavând o personalitate proprie cu adevărat, Silviu nu avea nici ambiție, nici vreo dorință specifică. Încearca, cumva, să se găsească pe sine, neștiind de fapt ce caută. Era ireparabil legat mental de ea și de personalitatea ei, înneacă în credințe și ritualuri religioase.

29 august 2018, ora 17

În satul Ocoșelu se întâlnesc 5 străini care nu se văzuseră niciodată, însă a căror destine urmau să fie de acum încolo legate. Șei fusese prinsă de impiegați în marfarul în care călătorea și făcuse un troc ciudat. Urmau zilele satului, iar localnicii profitau de orice ocazie să facă un eveniment din asta. Cu online-ul nu se prea descurcau, iar micuța sălbăticiune părea a fi exact omul potrivit, cu toată aparatura pe care o avea. Așa că o șantajaseră să le facă niște poze, cam atât se pricepeau și ei. Șei plecase tacticoasă la vânat de imagini și se oprise în curtea bisericii, unde se

și întâmpla ceva. Neobservată de nimeni, pusese telefonul pe o creagă de copac, de unde transmitea live pe vlogul său totul.

Cam atunci intrară și Naicul Tep și Cizin, fără să știe unul de celălalt, amândoi cu destinația pădurea Hoia Baci, unde Cizin spera să fie martor la niscai evenimente paranormale, iar Tep urma să aibă parte oricum de ele, fiind mai tot timpul suib influența unui drog sau altul, la un party psihedelic în pădure. Cei doi se întâlniseră cu o seară înainte la Cluj, unde puseseră la cale să meargă împreună, plan care se destrămasese până dimineață printre fumuri și aburi. Până la urmă, Cizin ajunsese cu o mașină de ocazie, care îl lăsase la poarta bisercii, iar Tep intrase de curiozitate, căutând un mecanic, de fapt, pentru că intrase cu mașina într-un șanț.

Silviu era acolo încă dinainte să înceapă toată tărașenia, venise special pentru părintele Sebastian. Stătea cuminte într-un colț și aștepta momentul să vorbească cu părintele. Dintre toți, Silviu părea cel mai calm, însă era cel mai agitat în interior, pentru el era prima oară când era departe de casă, prima oară când i se întâmpla ceva, orice. Inima îi bătea cu putere. Spre diferență, Tep era nonșalant, Shei preocupată de aparate iar Cizin extrem de curios. Prea curios.

În acest moment părintele Sebastian începe slujba de exorcizare.

Ce s-a întâmplat mai departe este ca prin ceață, nicunul dintre protagoniști nu își mai amintește exact cum și de ce au luat deciziile pe care le-au luat, cum și ce au făcut. Ceea ce a rămas din valmeșul produs atunci este că, în decursul a câteva minute, o instalație de lumânări a

fost dărâmată de curiozitatea lui Cizin, ceva a luat foc, cei care pironeau victima pe masă au slăbit strânsoarea și s-a instaurat o panică generală. Maria a fugit spre pădure, s-a făcut nevăzută înainte să îi ia cineva urma. Sătenii păreau mai degrabă supărați că cineva le-a întrerupt spectacolul decât preocupați de soarta Mariei. Și-au concentrat furia asupra celor 4 străini, pe care părintele Sebastian nu i-a putut salva decât închizându-se cu ei în biserică.

S-a iscat un soi de ceartă, în care unul striga, altul râdea, celălalt se ruga și toți o făceau în gura mare, fără să se asculte prea mult unul pe celălalt. A cui a fost ideea de a relua ritualul? Poate a lui Silviu, poate a lui Cizin. Fiecare din cei prezenți aveau un motiv să profite de asta. Păreau să ignore complet faptul că afară se făcuse liniște iar sătenii pleaseră, la ora cinei, pe la casele lor.

Până la urmă s-au hotărât să plece după Maria. Au găsit-o cu ușurință, deoarece femeia urmasse poteca și se prăbușise destul de rapid. Aproape fără cuvinte, muțește, au adus-o înapoi. Nu mai voiau decât să se termine. Cumva. Oricum. Aveau cu toții un comportament robotic, irațional, obsesiv. O țineau cu forțe de care nu se știau capabili. Până când n-a mai fost nevoie să o țină.

În ultimele sale momente, Maria nu s-a mai zbatut. A lăsat viața să o părăsească fără să găsească vreun motiv a se agăța de ea. Ce era în mintea și în sufletul ei, numai ea știa. Și a plecat, împreună cu secretele ei, nici măcar de ea știute. Autopsia n-a fost menționată niciodată la proces. Deși cazul era celebru, nici avocații, nici procurorul, nici măcar judecătorul nu păreau să ia procesul în serios. Era celebru, pentru că Șei filmase, totul se transmisese live,

pe internet. Mii de oameni urmăriseră moartea Mariei în direct. Poate altfel s-ar fi îngropat toată toată țărășenia, ca multe altele. Followerii de pe vlog chemaseră poliția, care îi găsisse pe toți cinci în șoc.

Biserica, speriată de încă un scandal, insistase să se interzică prezența presei în sala de judecată. Toți refuzau să facă declarații, vlogul fusese dat jos, în locul lui rămăsese o pagină albă cu eroarea 404 pe ea. Curând, presa s-a plictisit, publicul s-a plictisit, următorul mare scandal, și apoi următorul, și apoi următorul, au dus în beznă și uitare cazul Ocoșelu.

Octombrie 2020

Doi ani mai tarziu, procesul încă se judecă. Singurul care a luat sentință e preotul Sebastian. Cu suspendare. E liber. Restul, așteaptă încă în închisoare, să afle care le va fi soarta. Par resemnați. Un aer de vinovăție plutește în ochii fiecăruia.

Reporterul închide carnetelul de notițe, cameramanul adună aparatura. Cei 4 se întorc în celulele lor.

- Sfârșit -

EXORCIZARE FATALĂ ÎN SATUL OCOȘELU!!!

“O femeie de 50 de ani a murit ieri la Ocoșelu, jud Cluj, în timpul unui ritual de exorcizare. Sătenii au reclamat preotului comportamentul ciudat al consătenței lor și au cerut insistent ca aceasta să fie exorcizată. Ajutoarele preotului în demersul de “vindecare” al femeii au fost patru tineri ajunși

UN PREOT

ȘI PATRU STRĂINI este suspectă și AȘ, CL, NT și SI sunt cercetați. A existat și o filmare live de la eveniment pe canalul youtube al uneia dintre tinerele prezente la

întâmplător în sat exact la momentul evenimentului. Finalul a fost tragic. Echipajul smurd sosit la fața locului a constatat decesul. Moartea

dar ulterior videoul a fost șters, așadar doar sătenii martori oculari vor putea explica poliției ce s-a întâmplat la Ocoșelu.

Satul Ocoșelu se află în apropierea pădurii Hoia Baci cunoscută ca un loc în care s-au petrecut mai multe întâmplări paranormale.

PREOTUL DIN SAT NU AVEA AVIZ PENTRU EXORCIZARE!

Preotul din sat nu avea aviz pentru exorcizare de la episcopie dar era foarte căutat în zonă pentru alte ritualuri religioase de descântat sau “citit în carte”.

ÎN PĂDUREA HOIA BACIU SE PETREC ÎNTÂMPLĂRI PARANORMALE

B R U M A R
T I M I Ş O A R A
str. A. POPOVICI 6
tel./fax: +40 256 203 934
contact@brumar.ro
www.brumar.ro

ISBN 978-606-726-213-1